

Františkovo slovo

č.186

Papež: Mezi etikou a finančním systémem existuje nerozlučná spojitost

Nelze být křesťanem bez příslušnosti k Božímu lidu

Modlitba je první "misijní dílo" a povinnost každého křesťana

Papež: Není přijatelné, aby se lékař stal pouhým vykonavatelem pacientovy vůle

Biřmování - Pečeť Ducha

Arcibiskup Ladaria: "Ne" ke kněžskému svěcení žen je definitivní

Ďábel nesnáší Boží obraz v člověku

Papež k ředitelům Papežských misijních děl: Nebojte se novinek Ducha svatého

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papež: Mezi etikou a finančním systémem existuje nerozlučná spojitost

Vatikán. Svátý otec dnes přijal členy Nadace *Centesimus Annus Pro Pontifice* u příležitosti 25. výročí založení této instituce, která se zabývá studiem a šířením sociálního učení církve čili církevního učení o společenském soužití.

Papežská nadace sdružuje odborníky z oblasti ekonomie, finančnictví i veřejné činitele a pořádá v těchto dnech na vatikánské půdě mezinárodní konferenci o politickém a životním stylu v digitální éře. Vystoupil na ní dnes také konstantinopolský patriarcha Bartoloměj I., kterého těsně před tím přijal na osobní audienci římský biskup František a setrval s ním v půlhodinovém osobním rozhovoru. Ekumenický patriarcha se ve své přednášce přihlásil k učení zakladatele zmíněné nadace, Jana Pavla II., podle něhož »to, co je opravdu křesťanské, je také podstatně sociální«. Patriarcha byzantské pravoslavné církve poděkoval Nadaci *Centesimus annus* za její rozhodnost při prosazování sociálního učení katolické církve a prohlásil, že obě církve – katolická i pravoslavná – „hlásáním sociálního rozměru evangelia odporují nespravedlnostem a všem mocnostem ohrožujícím sociální soudržnost“. Bartoloměj I. poznamenal, že v důsledku pokračujícího rozvoje „technologie už nestojí ve službách člověka, nýbrž je hlavní hybnou silou, která si nárokuje naprostou poslušnost a vnucuje svoje principy všem aspektům života“. Vyjádřil proto „znepokojení nad její autonomií ve vztahu k životním potřebám lidské bytosti“. V roce 70. výročí Deklarace práv člověka vyzval Bartoloměj I. k „překonání současného individualismu a péči o lidské společenství v intencích církve, ve kterých jsou smířeny mysl i srdce, víra i poznání, svoboda i láska, individuum a společnost, lidská bytost i veškeré stvoření“.

Po vystoupení konstantinopolského patriarchy se účastníci mezinárodní konference, včetně Bartoloměje I., setkali s Petrovým nástupcem, který ve své promluvě mimo jiné řekl:

„Příliš často vzniká tragická a falešná dichotomie - analogická vykonstruovanému oddělení vědy a víry - také mezi etikou našich náboženských tradic a praktickými zájmy nynějšího podnikání. Avšak mezi profitem a sociální odpovědností je přirozená cirkulace. Existuje totiž »nerozlučná spojitost [...] mezi etikou respektující lidi a obecné dobro a konkrétním fungováním každého ekonomického a finančního systému« (Oeconomicae et pecuniariae quaestiones, č. 23 – 17.5.2018).“

Řekl papež za použití citace z dokumentu, který minulý týden vydaly společně dvě vatikánské instituce: Kongregace pro nauku víry a Úřad pro integrální lidský rozvoj. „Jinými slovy – pokračoval dále František – etická dimenze sociálních a ekonomických vztahů nemůže být do života a společnosti vnášena zvnějšku, nýbrž musí vycházet zevnitř. To je samozřejmě dlouhodobý cíl, který vyžaduje nasazení každého člověka a všech institucí v rámci společnosti.“

„Vaše konference si letos zvolila téma »Nová politika a nový životní styl v digitální éře«. Jedním z problémů s tím souvisejících je ohrožení rodiny v důsledku nejistých pracovních příležitostí a revolučních dopadů digitální kultury. Jak se ukázalo během přípravy letošní synody o mládeži, je tato oblast rozhodující a nezbytně si žádá solidaritu církve. Váš vklad je výrazem této přednostní pozornosti církve k budoucnosti mladých lidí a rodin. Kromě toho jde o počin, v níž má zvláštní význam ekumenická spolupráce, a účast konstantinopolského patriarchy Bartoloměje na vaší konferenci je výmluvným znamením této sdílené odpovědnosti.“

V samotném závěru papež pobudil Nadaci *Centesimus Annus* v její snaze „formovat svědomí politických, sociálních a ekonomických představitelů“ za účelem „vytvářet globální kulturu ekonomické spravedlnosti, rovnosti a inkluze“ a svěřil ji Boží prozřetelnosti.

Konstantinopolský patriarcha Bartoloměj I., který se setkal s římským biskupem Františkem, navštívil včera odpoledne také emeritního papeže Benedikta XVI. v jeho domě *Mater Ecclesiae* ve vatikánských zahradách. Sdělil to během svého dnešního vystoupení na konferenci papežské Nadace *Centesimus Annus* sám Bartoloměj I.

Angelus

27.5.2018

Nelze být křesťanem bez příslušnosti k Božímu lidu

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnes, v neděli po Letnicích, slavíme Nejsvětější Trojici. O této slavnosti rozjímáme a chválíme tajemství Boha Ježíše Krista, jediného ve společenství třech osob: Otce i Syna i Ducha svatého. Se stále novým úžasem slavíme Boha-Lásku, který nám zdarma poskytuje život, o jehož šíření ve světě nás žádá.

Dnešní biblická čtení nám umožňují chápat, že Bůh nechtěl ani tak zjevit to, že On existuje, jako spíše to, že je Bůh-s-námi, nám nablízku, který nás má rád a jde s námi. Zajímá Jej náš osobní příběh a pečuje o každého, počínaje těmi nejmenšími a nejvíce potřebnými. On je »Bohem nahoře na nebi jako dole na zemi« (srov. *Dt 4,39*). My tedy nevěříme v nějakou vzdálenou bytost, v nějakou lhostejnou entitu, nýbrž v Lásku, která stvořila veškerenstvo, zrodila lid, stala se tělem, jež zemřelo a vstalo z mrtvých, a jako Duch svatý všechno proměňuje a přivádí k plnosti.

Svatý Pavel (srov. *Řím 8,14-17*), který tuto proměnu způsobenou Bohem-Láskou zakusil, nám sděluje Jeho přání, abychom Jej nazývali Otče, ba „tati“ – Bůh je náš tatínek – a to s naprostou důvěrností dítěte, které se svěruje do rukou těch, kteří mu dali život. Duch svatý – připomíná Apoštol – v nás působí, že Ježíš Kristus není redukován na postavu z minulosti, nikoli, nýbrž vnímáme, že je bližním, naším současníkem, a zakoušíme radost, že jsme milovanými Božími dětmi. A nakonec, v evangeliu slibuje vzkříšený Pán, že zůstává s námi navždy (srov. *Mt 28,20*). A právě díky této jeho přítomnosti a moci Jeho Ducha můžeme klidně uskutečňovat poslání, které nám svěruje. Jaké poslání? Zvěstovat a dosvědčovat všem Jeho evangelium a tak šířit společenství s Ním i radost, která odtud plyne. Bůh jde s námi, naplňuje nás radostí a radost je tak trochu první křesťanský jazyk.

Slavnost Nejsvětější Trojice nám tedy umožňuje rozjímat o tajemství Boha, který nepřetržitě tvoří, vykupuje a posvěcuje, vždycky s láskou a z lásky, a každému stvoření, které jej přijímá, umožňuje vyzařovat paprsek Jeho krásy, dobroty a pravdy. Bůh si navždy zvolil, že bude putovat s lidstvem a utvářet lid, který bude požehnáním pro všechny národy a každého člověka bez výjimky. Křesťan není izolovaná bytost, patří k lidu, který je utvářen Bohem. Nelze být křesťanem bez této příslušnosti a společenství. Jsme lidem, Božím lidem.

Panna Maria ať nám pomáhá radostně plnit toto poslání a dosvědčovat světu žíznícímu po lásce, že smyslem života je právě nekonečná láska, konkrétní láska Otce i Syna i Ducha svatého.

28.5.2018

Modlitba je první "misijní dílo" a povinnost každého křesťana

Vatikán. Dnes odpoledne začne poblíž Říma generální shromáždění Papežských misijních děl, jehož pastorační část se bude zabývat dvěma hlavními tématy – přínosem mladých lidí v rámci misí a vztahem mezi evangelizací a digitálním světem. Účastníky shromáždění v pátek přijme na audienci papež František, avšak již dnes ráno je pozdravil prostřednictvím videoposelství, které přinášíme v plném znění:

Drazí bratři a sestry,

tímto krátkým poselstvím bych rád upozornil na Papežská misijní díla, důležitou, ovšem málo známou realitu v rámci církevní misie. Již od prvních časů byla vzájemná podpora mezi místními církvemi, které usilovaly o hlásání a dosvědčování evangelia, znamením všeobecné církve. Misie, syčená Duchem zmrtvýchvstalého Pána, totiž rozšiřuje prostor víry a lásky až na nejzazší hranice země.

V devatenáctém století, založením Misijních děl, obdrželo hlásání Krista nový impuls, jehož příznačným cílem byla modlitba a konkrétní činnost na podporu evangelizace nových území. Papež Pius XI. uznal misijní díla za papežská, čímž zdůraznil, že poslání církve vůči všem národům leží Petrovu nástupci na srdci. A tak je tomu doposud! Papežská misijní díla dnes pokračují ve své důležité službě, která začala před necelými dvěma sty lety. Jejich národní ředitelé působí ve 120 zemích a u Svatého stolce jejich práci koordinují mezinárodní sekretariáty.

Proč jsou Papežská misijní díla důležitá? Zejména proto, že se máme modlit za misionáře a misionářky, za evangelizační činnost církve. Modlitba je první "misijní dílo" – skutečně první! – které každý křesťan má a musí vykonat, a je také dílem nejučinnějším, byť to nelze nijak změřit. Zásadním hybatelem evangelizace je totiž Duch svatý, s nímž jsme povoláni spolupracovat. Tato díla navíc papežovým jménem zajišťují rovné rozdělení pomoci, tak, aby se všem církvím dostalo základní podpory na evangelizaci, udílení svátostí, vlastní kněze a katechisty, semináře a pastorační práci. Jde o podporu misionářů, kteří hlásají evangelium, a především o podporu v modlitbě, aby Duch svatý byl přítomen, neboť On nese evangelizaci vpřed.

Povzbuzuji proto všechny ke spolupráci na naší společné úloze hlásání evangelia a podpory mladých církví prostřednictvím misijních děl. Když tak budeme činit, v každém národě se místní církvev bude nadále otevírat všem lidem a radostně hlásat dobrou zvěst o Ježíši Kristu, Spasiteli světa.

Všem vám ze srdce děkuji!

řekl papež František ve videoposelství účastníkům generálního shromáždění Papežských misijních děl.

28.5.2018

Papež: Není přijatelné, aby se lékař stal pouhým vykonavatelem pacientovy vůle

Vatikán. "Vaše postavení katolických lékařů vás zavazuje k trvalé duchovní, mravní a bioetické formaci, abyste tak vnášeli evangelní zásady do lékařské praxe, počínaje vztahem mezi lékařem a pacientem, až po misijní činnost, která zlepšuje zdravotní podmínky obyvatel na periferiích tohoto světa", řekl dnes papež František delegaci Světové federace katolických lékařských asociací (FIAMC). Přijal ji krátce před 25. mezinárodním kongresem, na kterém se zastřešující organizace 53 národních lékařských sdružení sejde v Záhřebu pod titulem: "Svatost života a lékařská profese – od *Humanae vitae* k *Laudato si'*". Českou republiku v mezinárodní federaci zastupuje Asociace kolegií katolických lékařů, která působí při Křesťanské akademii.

"Katolická identita ovšem není kompromitující při spolupráci s kolegy, kteří z jiného náboženského úhlu či bez specifické víry pokládají za měřítko své práce důstojnost a výjimečnost lidské bytosti. Církev je pro život a záleží jí na tom, aby se v rámci konkrétní existence nic nestavělo proti životu, byť se jedná o existenci slabou, bezbrannou, nevyvinutou a nepokročilou."

Římský biskup ocenil věrnost a důslednost Federace lékařských asociací, s nimiž po léta udržuje svůj katolický ráz a naplňuje katolickou nauku na medicínsko-mravním poli. Jak poznamenal, tato věrnost se často setkává s obtížemi a námahou a za výjimečných okolností může vyžadovat rovněž značnou odvahu:

"Pokračujte klidně a odhodlaně v této cestě a doprovázejte výroky magisteria ve zdravotnické oblasti odpovídajícím vědomím jejich mravního dosahu. Také lékařství a zdravotnictví totiž nebylo ušetřeno postupujícího technokratického paradigmatu, glorifikace neomezené lidské moci a praktického relativismu, podle něhož je všechno irelevantní, neslouží-li to bezprostředním zájmům".

Za této situace je nutné potvrdit ústřední postavení nemocného jako člověka s nescizitelnými právy, v první řadě pak právem na život. Je třeba zabránit tendenci, která znehodnocuje člověka na stroj, vyžadující opravu, aniž by ctěla mravní principy, a zneužívá nejslabších lidí tím, že odepisuje všechno, co nevyhovuje ideologii výkonnosti a zisku, vyzýval Svätý otec.

"Jak ve svých zemích, tak na mezinárodní rovině, se na odborné úrovni zapojte do diskusí o zákonodárství v eticky delikátních otázkách, jakými jsou přerušování těhotenství, konec života a genetická medicína. Nepřestávejte bránit výhradu svědomí, jak pro lékaře, tak pro všechny zdravotnický personál. Není přijatelné, aby se vaše úloha zredukovala na roli pouhého vykonavatele pacientovy vůle či nároků zdravotnického systému, ve kterém pracujete."

V tomto smyslu je naléhavé, aby se působení katolických lékařů vyznačovalo nezaměnitelnou srozumitelností v rovině osobního i kolektivního svědectví, zdůraznil papež František a vybídl ke společnému úsilí a spolupráci s jinými pastoračními pracovníky ve zdravotnictví, kněžími, řeholníky a řeholnicemi. Trpící totiž potřebují kromě odborné péče a znalostí také bratrskou lásku, lidskost a evangelní soucit.

"Drazí bratři a sestry, mnozí lidé hledí na vás i vaše dílo. Vaše slova, gesta, rady a rozhodnutí se rozléhají ozvěnou, která přesahuje úzce profesionální rovinu, a pokud jsou důsledná, stávají se svědectvím žité víry. Zaměstnání tak stoupá k důstojnosti ryzího a pravého apoštolátu",

řekl dnes papež František zástupcům Světové federace katolických lékařských asociací.

Generální audience

30.5.2018

Biřmování - Pečeť Ducha

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Rád bych dnes pokračoval v tématu biřmování objasněním „vnitřní souvislosti této svátosti s celým zasvěcením do křesťanství“ (*Sacrosanctum Concilium*, 71).

Před přijetím tohoto duchovního pomazání, které potvrzuje a posiluje milost křtu, jsou biřmovanci povoláni obnovit sliby, které kdysi učinili jejich rodiče a kmotři. Nyní oni sami vyznávají víru církve a jsou připraveni odpovědět „věřím“ na otázky, které jim položí biskup, a zvláště věřit „v Ducha svatého, který je dárce života a je jim skrze svátost biřmování zvláštním způsobem udělen jako apoštolům v den Letnic“ (*Obřad biřmování*, 26).

Poněvadž obdržení Ducha svatého vyžaduje srdce usebraná v modlitbě (srov. *Sk* 1,14), vztáhne po společném ztišení biskup ruce nad biřmovance a prosí Boha, aby jim udělil svého Svätého Ducha Utěšitele. Je pouze jeden Duch (srov. 1 *Kor* 12,4), ale sestoupením na nás přináší s sebou dary moudrosti, rozumu, rady, síly, poznání, lásky a bázně (srov. *Obřad biřmování*, č.28-29). Podle proroka Izaiáše (11,2) těchto sedm ctností Ducha sestoupilo na Mesiáše, aby naplňoval svoje poslání. Také svätý Pavel vyjmenovává ovoce Ducha, jimž je „lásky, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrota, věrnost, tichost, zdrženlivost“ (*Gal* 5,22). Jediný Duch rozdává rozmanité dary, které obohacují jedinou církev; je Autorem

různosti, ale současně Stvořitelem jednoty. Duch tak uděluje dary, které se liší, ale zároveň tvoří harmonii, tzn. jednotu veškerého duchovního bohatství, které my křesťané máme.

Podle tradice dosvědčené apoštoly je Duch, který dovršuje milost křtu, udělován vzkládáním rukou (srov. *Sk* 8,15-17; 19,5-6; *Žid* 6,2). Aby bylo vylití Ducha pronikajícího ty, kteří jej přijímají, vyjádřeno lépe, bylo k tomuto biblickému gestu záhy přidáno také pomazání vonným olejem, zvaným *křížmo* (V modlitbě při svěcení křížma se praví: »Proto tě, Bože, prosíme: posvět a požehnej + tento olej; a přispěj nám silou svého Svatého Ducha i mocí svého Krista. Vždyť podle něho se tento olej k pomazání tvých kněží, králů, proroků a mučedníků nazývá křížmem. [...] Posvět všechny, kdo budou tímto křížmem pomazáni, zahlad' jejich hříšnost, a ty sám v nich přebývej, aby jejich čistý život vydával vůni líbeznou.« - *Svěcení olejů*, 22), které se dodnes užívá na Východě i na Západě (srov. *Katechismus katolické církve*, 1289).

Tento olej – křížmo – je terapeutická i kosmetická látka, která vsáknutím do těla hojí rány a provoní údy. Pro tyto svoje vlastnosti byl přijat biblickou a liturgickou symbolikou jako výraz působení Ducha svatého, který posvěcuje a proniká pokřtěného a zdobí jej charismaty. Svátost se uděluje pomazání křížmem, které koná biskup na čele biřmovance, a pak vzkládáním rukou a pronesením slov: »Přijmi pečeť daru Ducha svatého« (Formulace „dar Ducha svatého“ se vyskytuje v *Jan* 20,22, *Sk* 2,38 a 10,45-47). Duch svatý je *dar*, neviditelně darovaný dar a křížmo jeho viditelnou *pečetí*.

Biřmovanec, který je vonným olejem poznamenán na čele křížem, přijímá nesmazatelný duchovní otisk, „charakter“, který jej dokonale připodobňuje Kristu a uděluje milost šířit mezi lidmi Jeho „životodárnou vůni“ (2 *Kor* 2,15).

Vyslechněme svatého Ambrože, který adresuje biřmovancům toto pozvání: „Uvědom si, žeš dostal duchovní pečeť [...] a uchovej si to, cos dostal. Bůh Otec tě poznamenal svým znamením. Kristus Pán tě utvrdil a vložil do tvého srdce Ducha jako záruku“ (*De mysteriis* 7,42; *KKC*, 1303). Duch je nezasloužený dar, který je třeba vděčně přijmout a dát prostor Jeho nevyčerpatelné tvořivosti. Je to dar, který je třeba starostlivě opatrovat, poddajně s ním spolupracovat, nechat se jako vosk utvářet Jeho žhoucí láskou a „odrážet Ježíše Krista v dnešním světě“ (*Gaudete et exsultate*, 23).

30.5.2018

Arcibiskup Ladaria: "Ne" ke kněžskému svěcení žen je definitivní

Vatikán. Prefekt Kongregace pro nauku víry, arcibiskup Ladaria, zveřejnil v dnešním vydání deníku *Osservatore Romano* text, ve kterém potvrzuje nezměněný postoj katolické církve k otázce kněžského svěcení žen. „Církev vždy vnímala závaznost Pánova rozhodnutí, které vylučuje, aby služebné kněžství bylo platně uděleno ženám,“ píše arcibiskup Ladaria.

Svěcení mužů je součástí pokladu víry

Prefekt Kongregace pro nauku víry připomíná, že diskusi na toto téma uzavřel jednou pro vždy Jan Pavel II. v roce 1994 v listu *Ordinatio sacerdotalis*, který reagoval na svolení ke svěcení žen v Anglikánském společenství. „S cílem rozptýlit jakoukoli pochybnost v této velmi důležité otázce, jež se dotýká samotného božského ustanovení církve“ a „mocí mé služby upevňovat bratry ve víře (srov. *Lk* 22,32) potvrzují, že církev nemá pravomoc udělovat ženám kněžské svěcení a že tento výrok má být považován věřícími celé církve za definitivní“ (č. 4), cituje arcibiskup Ladaria dokument papeže Jana Pavla II. a dodává, že Kongregace pro nauku víry v odpovědi na pochybnost ohledně kněžského svěcení potvrdila, že jde o pravdu náležející k pokladu víry (*depositum fidei*).

„V tomto světle vzbuzuje vážné znepokojení skutečnost, že v některých zemích se ještě pozvedají hlasy zpochybňující definitivnost tohoto učení,“ vysvětluje arcibiskup Ladaria

důvod, který jej vedl k sepsání textu. „Na podporu toho, že nejde o definitivu se argumentuje tím, že nebylo vyhlášeno *ex cathedra* a že tedy může být změněno pozdějším rozhodnutím budoucího papeže nebo koncilu. Rozséváním těchto pochybností se vytváří vážný zmatek mezi věřícími, nejen ohledně svátosti kněžského svěcení jako součásti božského ustanovení církve, ale také ohledně řádného magisteria, které může neomylným způsobem předkládat katolické učení,“ píše prefekt Kongregace pro nauku víry.

Arcibiskup Ladaria vysvětluje, že nemožnost svěřit ženy náleží podle učení církve k samotné podstatě této svátosti (srov. *Denzinger-Hünemann*, 1728). Církev nemá moc změnit tuto podstatu, neboť právě svátosti ustanovené Kristem jsou základem, od něhož odvíjí svou identitu jakožto církev. „Nejde proto o záležitost pouze disciplinární, nýbrž věroučnou, jelikož se týká struktury svátostí, které jsou výchozím místem setkání s Kristem a předávání víry,“ – zdůrazňuje arcibiskup Ladaria. Jak dále podotýká, církev usiluje o stále hlubší porozumění této tradici, kterou „nemůže změnit z poslušnosti Pánu“, s přesvědčením, že „vůle Ježíše Krista, který je *Logos*, nikdy nepostrádá smysl.“ Kněz totiž jedná jménem Krista, ženicha církve, a skutečnost, že je mužem, je proto nezbytná k reprezentování Krista ve svátosti (srov. Kongregace pro nauku víry, *Inter insigniores*, č. 5).

Mužství a ženství je jazykem vepsaným také do díla vykoupení

Prefekt Kongregace pro nauku víry neopomíjí zdůraznit, že různost funkcí muže a ženy nezakládá žádnou podřízenost, nýbrž je vzájemným obohacením. Připomíná, že dokonalým obrazem Církve je Maria, Matka Páně, která neobdržela apoštolskou službu. „Ukazuje se tak, že mužství a ženství, jež jsou původním jazykem vepsaným Stvořitelem do lidského těla, bylo přijato v díle našeho vykoupení,“ dodává arcibiskup Ladaria. Věrnost Kristově úmyslu ve vztahu ke služebnému kněžství dovoluje také pochopit specifickou roli ženy v církvi a vnáší světlo rovněž do naší kultury, která má problémy s chápáním různosti pohlaví a jejich komplementárním poslání ve společnosti.

Kladení otazníku nad tuto záležitost má tedy závažné důsledky pro způsob chápání magisteria, dodává dále. „Je důležité zdůraznit, že neomylnost se netýká pouze slavnostních výroků koncilu nebo papeže, když mluví *ex cathedra*, ale také řádného a všeobecného učení biskupů po celém světě, když předkládají ve společenství mezi sebou a s papežem katolickou věrouku, která má být považována za definitivní,“ pokračuje arcibiskup Ladaria. Právě k této neomylnosti odkazoval Jan Pavel II. v listu *Ordinatio sacerdotalis*. Nešlo tedy o vyhlášení nového dogmatu, nýbrž o formální potvrzení a ozřejnění řádného a všeobecného magisteria, s cílem roztýlit pochybnosti, upřesňuje prefekt Kongregace pro nauku víry. Připomíná také, že tento papež před sepsáním tohoto dokumentu svolal do Říma předsedy biskupských konferencí, kteří se jednomyslně shodli, že ke změně tohoto učení nemá církev mandát. Ve stejném smyslu se vyslovil také Benedikt XVI. na Zelený čtvrtek 5. dubna 2012 (při mši sv. se svěcením olejů) a konečně papež František potvrdil tento článek magisteria v apoštolské exhortaci *Evangelii gaudium* (č. 104) a během tiskové konference při návratu ze Švédska (1. 11 2016) se explicitně přihlásil k listu polského papeže, když řekl: „Ke svěcení žen v katolické církvi dal poslední jasné slovo sv. Jan Pavel II. - a to zůstává (platné),“ cituje arcibiskup Ladaria.

Prefekt Kongregace pro nauku víry uzavírá odkazem na 15. kapitulu Janova evangelia, kde Ježíš mluví o vinném kmeni a ratolestech a o dodržování přikázání. „Jedině věrnost Jeho slovům, které nepominou, zajišťuje naši zakořeněnost v Kristu a Jeho lásce. Jedině přijetí Jeho moudrého plánu, který se ztělesňuje ve svátostech, posiluje kořeny církve, aby mohla přinášet plody věčného života,“ končí svůj text na stránkách vatikánského deníku *Osservatore Romano* arcibiskup Ladaria.

Vatikán. O pronásledování křesťanů a všech dnešních mužů a žen prostřednictvím kulturních kolonizací, válek, hladu, otrokářství a dalších hrůz vyvolaných ďáblem kázal dnes papež František při ranní mši v Domě svaté Marty.

Dnes jsme svědky „velkého pronásledování“ namířeného nejen proti křesťanům, ale prostřednictvím „kulturních kolonizací, válek, hladu a otrokářství“ proti všem lidem. Dnešní svět je totiž v jádru „světem otroků“, konstatoval Petrův nástupce. Kéž nám Pán dá milost bojovat a v síle Ježíše Krista obnovit Boží obraz, který je v každém z nás – rozjímal při ranní mši v kapli Domu svaté Marty papež František.

Zastavil se u dnešního čtení z první listu apoštola Petra, ve kterém čteme o tom, jak pronásledování křesťanů vypuklo jako požár. Svatý otec vysvětlil, že pronásledování je součástí křesťanského života. Ježíš o něm mluví dokonce jako o „blahoslavenství“ a sám byl pronásledován pro svou věrnost Otci.

„Pronásledování je trochu jako „vzduch“, z něhož žije křesťan také dnes. Také dnes je mnoho, velmi mnoho mučedníků, mnoho těch, kdo jsou pronásledováni pro Kristovu lásku. V mnoha zemích nemají křesťané žádná práva. Pokud nosíš křížek, jdeš do vězení; a skutečně jsou lidé ve vězení, lidé odsouzení k smrti, protože křesťané. A děje se to dnes! Lidé jsou zabíjeni a jejich počet je vyšší než počet mučedníků v prvních dobách. Je jich víc, ale to dnes není považované za významnou zprávu. A proto televizní zprávy ani noviny tyto věci nepublikují. Křesťané však jsou pronásledováni.“

Vedle pronásledování křesťanů pro víru zmínil papež ještě jiné pronásledování, které - jak řekl - se týká každého muže a ženy, jakožto obrazu živého Boha.

„Za každým pronásledováním, ať už křesťanů nebo lidí obecně, je ďábel. Démon, který usiluje o zničení víry v Krista v křesťanech a obrazu Boha v mužích a ženách obecně. Od počátku se snažil právě o toto – čteme o tom v Knize Geneze – zničit harmonii mezi mužem a ženou, které Pán stvořil, harmonii, která má původ v tom, že jsem k Božímu obrazu a podobě. A podařilo se mu to. Podařilo se mu to díky lži a svádění... To jsou zbraně, které užívá. Vždycky postupuje takto. Také dnes je tady jakási síla, řekl bych přímo zarputilá podujatost proti mužům a ženě, protože jinak bychom nedokázali vysvětlit tuto neustále narůstající vlnu ničení namířenou proti mužům a ženě, proto lidskosti.“

Papež připomíná, že hlad je nespravedlností, která „ničí muže a ženy, protože nemají co jíst“, ačkoli na světě je jídla dost. Mluví o zneužívání člověka a různých podobách zotročování. Připomíná nedávný tajně natočený snímek z vězení pro migranty, kteří jsou trýzněni a ničení, aby se stali otroky. A to vše se děje 70 let po vyhlášení Charty lidských práv, konstatuje papež. Připomíná také kulturní kolonizace, k nimž dochází, když velmoci nutí k přijetí svého pojetí kultury a postupují proti nezávislosti, proti lidské kultuře a vnucují věci, které lidské nejsou, aby ničily, aby prosazovaly smrt. Démon totiž usiluje právě o destrukci lidské důstojnosti, podotýká papež František:

„A konečně, pomysleme na války, jako na nástroj ničení lidí, ničení Božího obrazu. A také na ty, kdo války vedou, kdo války plánují, aby získali moc nad druhými, na ty, kdo provozují nejrůznější válečný průmysl, aby ničili lidstvo, aby ničili obraz muže a ženy, jak fyzicky, tak morálně či kulturně. Možná se zeptáte: „Otče, vždyť tohle nejsou křesťané. Proč jsou pronásledováni?“ – odpověď zní: „Ano, jsou Božím obrazem. A proto démon pronásleduje také je“. Impéria i dnes pokračují v pronásledování. Nesmíme si dovolit být naivní. V dnešním světě nejsou pronásledováni pouze křesťané, nýbrž lidé, muži a ženy, protože otec všech pronásledování nesnáší, že jsou k Božímu obrazu a podobě. Proto napadá a ničí tento obraz. Není snadné to pochopit. Abychom to pochopili, je zapotřebí mnoho se modlit.“

Kázal papež František při ranní mši v Domě sv. Marty.

Papež k ředitelům Papežských misijních děl: Nebojte se novinek Ducha svatého

Vatikán. Obnova Papežských misijních děl má spočívat v jejich přehodnocení podle nároků evangelia, řekl papež František při dnešní audienci národních ředitelů Papežských misijních děl. Tato struktura působící pod přímým patronátem papeže a vedením Kongregace pro evangelizaci národů koordinuje a podporuje misijní působení církve na všech kontinentech.

„Dobře znáte mé obavy, aby se vaše dílo neomezilo na pouhou finanční dimenzi materiální pomoci, která by z vás učinila agenturu jako mnoho jiných, jakkoli křesťansky inspirovanou,“ řekl papež František. Jak dodal, to by nenaplňovalo úmysl jejich zakladatelů a papeže Pia XI., který tato díla reorganizoval a zahrnul do služby Petrova Nástupce. Proto je aktuální analéhavé obnovit misijní vědomí v celé dnešní církvi, podle „odvážné intuice“ papeže Benedikta XV., který ve svém apoštolském listu *Maximum illud* mluvil o nezbytnosti znovu nechat prostoupit evangeliem poslání církve ve světě, zdůraznil František.

„Pokud bude tato obnova autentická, kreativní a účinná, reforma vašich Děl bude skutečným znovuzaložením a zhodnocením podle požadavků evangelia. Nejde jednoduše o nové promyšlení motivací, abyste dělali lépe to, co již děláte. Misionářské obrácení církevních struktur (srov. Apošt. Ex. Evangelii gaudium, 27) vyžaduje osobní svatost a duchovní kreativitu. Nejde tedy pouze o to, obnovit, co je staré, ale dovolit Duchu svatému, aby vytvářel nové. Dovolte, aby Duch svatý činil všechno nové (srov. Ž 104,30; Mt 9, 17; 2 Pt 3,13; Zj 21,5). On je protagonistou misíí, On je „šéf úřadu“ Papežských misijních děl. On – ne my! Nemějte strach z novostí, pocházejících od Ukřižovaného a Vzkříšeného Pána. – Tyto novinky jsou totiž krásné. Bojte se jiných novinek, které od Něho nepocházejí. – Budte smělí a odvážní ve svém poslání, spolupracujte s Duchem svatým, vždy ve společenství s Kristovou církví. Tato smělost znamená kráčet s odvahou a horlivostí prvních hlasatelů evangelia. Vaší knihou k modlitbě a meditaci by měly být Skutky apoštolů. Tam hledejte inspiraci. A protagonistou této knihy je Duch svatý.“

František připomněl přípravy na Mimořádný misijní měsíc, který z jeho rozhodnutí byl vyhlášen na říjen 2019. Jeho téma zdůrazňuje výzvu k misijnímu působení, jež je zakotvené ve křtu a týká se tedy všech pokřtěných.

„Obnovit Papežská misijní díla tedy znamená vzít si k srdci, vážně a s odvahou, svatost každého člověka a církve jako rodiny a společenství. Žádám vás, abyste s upřímnou kreativitou obnovili povahu a působení Papežských misijních děl, tak aby sloužila poslání církve a aby jádrem naší starosti byla svatost života učedníků – misionářů. Abychom totiž mohli spolupracovat na spáse světa, musíme ho milovat (srov. Jan 3,16) a být připraveni dát život ve službě Kristu, jedinému Spasiteli světa.“

Nejsme tu jako prodavači nabízející zboží, nýbrž máme přinášet Boží život, jeho milosrdnou lásku a jeho svatost, dodal papež František. Na závěr poukázal na souběh Synody pro Amazonii s mimořádným misijním měsícem a vyjádřil přání, aby vedl k obnově misijního působení v tomto regionu světa, který – jak řekl – je „tolik zkoušený, nespravedlivě zneužívaný a potřebuje spásu Ježíše Krista“.

Papežská misijní díla sestávají ze čtyř původně samostatných sekcí, které vznikaly v různých dobách. Nejstarší Papežské misijní dílo šíření víry vzniklo již v roce 1818, Misijní dílo dětí v roce 1843, Sv. Petra apoštola v roce 1889 a konečně Papežská misijní unie byla založena papežem Benediktem XV. v roce 1916. Dnes působí ve stovce zemí po celém světě. V našich zemích pocházejí se první zmínky o jejich činnosti již z poloviny 19. století. Dnešní audience se zúčastnil rovněž prefekt Kongregace pro evangelizaci národů, kardinál Filoni a nově zvolený předseda Papežských misijních děl, mons. Giampietro Dal Toso. Českou republiku zastupoval jáhen Leoš Halbrštát, národní ředitel Papežských misijních děl.